

Hasretin Enkazında

— basak-kaya · 16 Şubat 2026

Her gün üstüme yıkılıyor hasretin,
bir bina değil bu,
içinde senin adın yankılanan bir ömür.
Tuğlaları takvim yapraklarından,
harcı suskun gecelerden.
Ben her sabah
aynı enkazın içinden doğruluyorum,
ellerimde senin yokluğun,
ceplerimde yarım kalmış cümleler.
Ne mesafeler bitirir sevgimi,
yolları ölçtüm ayaklarımla,
haritaları gözyaşımla ıslattım.
Bir adım sana,
bin yıl bana düştü.
Senin için uzak dediler,
oysa uzaklık
aynı gökyüzüne bakamamakmış.
Ben seni
her akşam yıldızlardan soruyorum,
hiçbiri cevap vermiyor,
çünkü hepsi şahidim.
Geçen zalim zaman,
benden çok şey aldı
ama seni almayı beceremedi.
Saçlarımdan gün eksiltti,
gözlerime gece ekledi,
kalbime dokunamadı.
Çünkü kalbim
sana kilitli bir saat gibi,
ne ileri gidiyor
ne geri dönüyor.
Aynı anın içinde
seni bekliyor.
Hasret dediğin
bir susuzluk değil yalnızca,

Umutlarla çölde açılan bir kuyu,
içinden sen çıkıyorsun.
Her içtiğimde
daha çok yanıyorum.
Bana unut diyorlar,
unutmak bu kadar kolaysa
neden her rüzgâr
adını fısıldıyor kulağıma.
Neden her şarkı
yarım kalıyor sen gelmeyince.
Ben seni
zamanın dışına sakladım,
yılların ulaşamadığı bir yere.
Ne takvimler yıpratır orayı
ne mevsimler eskitebilir.
Her gün üstüme yıkılsa da hasretin,
ben yine ayakta duruyorum,
çünkü yıkıntıların altında
hala sen varsın.
Ve insan
sevdiği yerden vazgeçmez,
enkaz olsa bile.